

Đà Lạt Của Tôi Ơi

"Đà Lạt tôi còn chớ / núi đồi và núi đồi?". Câu hỏi "nghèo" thế thôi...gửi về nơi trù phú!

Tôi từ khi xa xứ, có nhiều ngày sương mù, nghĩ mình đã thiên thu...nên hỏi hoài Đà Lạt...

Biết có nhiều mất mát, sợ nhất mất tấm lòng / của ai yêu núi sông...của ai bị Tình phụ!

Đà Lạt, tôi không giấu: Nơi Tôi Để Trái Tim...thời tôi tuổi thanh niên chưa chớm màu tóc bạc!

Đà Lạt là Đà Lạt! Dallas hay New York...hay là Hollywood...đẹp mấy cũng quê người!

Tôi nhìn mây trắng trôi, nhớ quá đi Đà Lạt...nơi có rất nhiều thác...người ký thác hồn người!

Tôi nhớ quá núi đồi, rừng thông. hoa quỳ nở...Tôi nhớ mùa mưa gió, Đà Lạt tôi lạnh run...

Tiếng chuông chùa Linh Sơn (*) / lại làm người mát dạ! Nhà thờ Nicolas(**) / con gà gáy thật vui...

*Đà Lạt Đà Lạt ơi...tôi biết em buồn ngắt / khi người ta cưa cắt / từng nhánh thông...ngàn
thông...*

Người ta ném xuống sông / những bệ thờ người Thượng...Người ta xây nhà lớn / trên nền tảng
phù sa...

Ôi Đà Lạt muôn hoa...đêm trăng tà thao thức...tôi nằm nghe tôi khóc...Đà Lạt của tôi Ơi!

Trần Vấn Lệ